

Kort om de seks aspektene ved partikonstruksjon

I den politiske generallinja, mer spesifikt i linja for konstruksjon av de tre verktøyene for revolusjonen, beskriver Perus Kommunistiske Parti seks aspekter ved partikonstruksjon. Disse seks aspektene er: (1) ideologien, (2) politikken, (3) organisasjonen, (4) ledelsen, (5) tolinjekampen og (6) massearbeidet. Det er en logisk sammenheng mellom de seks punktene innbyrdes, og mellom disse og den marxistiske kunnskapsteorien.

Formann Mao skriver i artikkelen "Om praksis":

"Bare samfunnsmessig praksis kan være kriteriet på sannhet. Praksis som standpunkt er det første og grunnleggende standpunktet i den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien."

Hvem utfører samfunnsmessig praksis? Mao skriver at det er massene som skriver historien, det er folket som er drivkrafta som forandrer verden, og slik må vi forstå at den samfunnsmessige praksisen er det massene som i hovedsak står for. Slik blir det i massearbeidet at den samfunnsmessige praksisen i hovedsak utformer seg. Og det er fra denne at ideologien oppstår.

Formann Mao skriver videre om kunnskapen:

"Rasjonell kunnskap avhenger av sansemessig kunnskap, og sansemessig kunnskap må utvikles til rasjonell kunnskap – dette er den dialektisk-materialistiske kunnskapsteorien. (...) Den dialektisk-materialistiske kunnskapsbevegelsen fra det sansemessige til det rasjonelle gjelder både for en mindre erkjennelsesprosess (for eksempel kunnskap om en enkelt ting eller oppgave) og for en større erkjennelsesprosess (for

eksempel kunnskap om et helt samfunn eller en revolusjon). Men kunnskapsbevegelsen slutter ikke med det. Dersom den dialektisk-materialistiske kunnskapsbevegelsen skulle stoppe ved rasjonell kunnskap, ville bare halve problemet være løst. Og det ville bare være den minst viktige halvparten sett fra den marxistiske filosofiens synspunkt. Den marxistiske filosofien hevder at det viktigste problemet ikke ligger i å forstå lovene for den objektive verden slik at en blir i stand til å forklare den, men i å bruke kunnskapene om disse lovene aktivt for å forandre verden. Fra et marxistisk synspunkt er teorien viktig, og dette er uttrykt fullt ut i Lenins ord: "Uten revolusjonær teori kan det ikke bli noen revolusjonær bevegelse." Men marxismen understreker hvor viktig teorien er nettopp fordi, og bare fordi, teorien kan rettleie handling. Hvis vi har en riktig teori, men bare prater om den, legger den på hylla, og ikke omsetter den i praksis, får teorien ingen betydning, uansett hvor god den er. Kunnskap begynner med praksis. Når en har skaffa seg teoretiske kunnskaper gjennom praksis, må en vende tilbake til praksis. Kunnskapens aktive rolle kommer ikke bare til uttrykk i det aktive spranget fra sansemessig til rasjonell kunnskap, men – og dette er enda viktigere – den må komme til uttrykk i spranget fra rasjonell kunnskap til revolusjonær praksis. Kunnskapene om verdens lover må tilbakeføres til praksisen for å forandre verden. De må brukes på ny i praksisen i produksjonen, den revolusjonære klassekampen og den revolusjonære nasjonale kampen og i praksisen i vitenskapelige eksperimenter."

Slik oppstår en form for spiral, der vi får rasjonell kunnskap ved å undersøke og forstå praksis, der teori oppstår fra praksis, og der man vender tilbake til praksis med denne teorien. For hver gang denne syklusen gjentas, vil den rasjonelle kunnskapen berikes og forbedres. Den vil løftes til høyere nivåer. Det er dette vi ser i historiens gang, hvor vitenskapen og tenkninga stadig løftes til høyere nivåer.

Det samme er skjedd med proletariatets ideologi. Den oppsto først som marxisme, under det moderne proletariatets inntreden på den politiske scenen på 1800-tallet og ved Karl Marx' mesterlige syntetisering av historien og klassekampen fra proletariatets standpunkt. Den har utviklet seg videre gjennom både små og store sprang, til marxisme-leninisme-maoisme. Lenin beskriver denne ideologien slik:

“Den marxistiske læra er allmechtig fordi den er sann. Den er omfattende og helstøpt, og gir menneskene en fullstendig verdensanskuelse som ikke lar seg forsone med noen form for overtru, reaksjon eller forsvar for borgerlig undertrykking. Den er den rettmessige arvtakeren til det beste som mennesket laga i det nittende hundreåret i form av tysk filosofi, engelsk politisk økonomi og fransk sosialisme.”

Perus Kommunistiske Parti skriver i “Om marxismen-leninismen-maoismen” at konstruksjonen av partiet, samt hæren og fronten, styres av prinsippet om at en rett og riktig ideologisk linje avgjør alt og at “det er på grunnlag av denne at den organisatoriske konstruksjonen utvikles parallelt og midt i kampen mellom den proletariske og den borgerlige linja, og i en storm av klassekampen, og hovedsakelig i krig; den høyeste form av nåværende eller framtidig kamp”.

Partikonstruksjonen tar dermed utgangspunkt i ideologien, denne er partikonstruksjonens grunnlag. Politikken er anvendelsen av ideologien. Dermed er politikken hovedsida i forholdet mellom ideologi og politikk, da anvendelsen alltid er hovedsida – slik praksis er hovedsida i forholdet mellom teori og praksis, selv om en bestemt type teori kan være grunnlaget for en bestemt type praksis. Politikken til partiet kommer til uttrykk i en linje, i programmer, vedtak og planer.

Perus Kommunistiske Parti skriver at det organisatoriske følger det politiske og at man aldri må glemme at det ikke er nok med en linje, men at partiet må konstruere organisatoriske

apparater i den organisatoriske strukturen, det organisatoriske systemet og i partiarbeidet. Om den organisatoriske strukturen skriver partiet at det baserer seg på den demokratiske sentralismen, hovedsakelig sentralismen, og de forklarer noe mer utdypende om dette.

Videre skriver de at ingen klasse kan erobre og forsvare makta uten ledelse. De må skape politiske ledere som er representanter for deres fortropp. Disse må være i stand til å organisere bevegelsen og lede den. De skriver at det fremste uttrykket for revolusjonens ledelse i Peru er formann Gonzalos ledelse, med sin håndtering, forståelse og kjennskap til revolusjonær teori, historie og den praktiske bevegelsen. De skriver at partiet har definert ledelsen som nøkkelen, at partiet må forsvare ledelsen, og at reaksjonen har to prinsipper for å ødelegge revolusjonen: å tilintetgjøre ledelsen og isolere geriljaen fra massene, men at de konsentrerer seg om å tilintetgjøre ledelsen fordi det er denne som holder fast på kursen i bevegelsen. De skriver at ledelse handler både om kollektiv ledelse og personlig ansvar.

Videre skriver de at også partiet er en motsigelse og at klassekampen kommer til uttrykk i partiet gjennom tolinjekampen mellom venstre og høyre. Som i samfunnet er det klassekampen som er hoveddrivkrafta for utvikling, og de skriver at det er tolinjekampen som er det som driver partiets utvikling framover. De skriver at denne må håndteres rett slik at venstresida kan hevde seg og bekjempe høyresida og forsoning som styrker denne. De skriver at man fører kampen med kritikk og selvkritikk, og at den må organiseres gjennom en plan.

Alle de fem foregående aspektene ser ut til å kulminere i massearbeidet. Dette er det sjette aspektet ved partikonstruksjonen og det er her partiet blir "den store hevstangen" som beveger massene. Partiet har skrevet at partiet leder, men at massene utfører. Det er massene som gir partiet alt, og uten massene er partiet en fisk på land. Perus

Kommunistiske Parti skriver:

“Vi holder fast på loven om å involvere massene og ved den eneste marxistiske taktikken å ‘gå til de bredeste og dypeste lagene’, skolere dem i den revolusjonære volden og i den ufravikelige kampen mot revisjonismen. Partiets massearbeid gjøres gjennom hæren og den mobiliserer, politiserer, organiserer og væpner massene på landsbygda i Den nye makta og i byene i Folkets revolusjonære forsvarsbevegelse.”

Lenin skriver i sin artikkel om marxismens tre bestanddeler:

“Folk har alltid vært tåpelige offer for bedrag og sjølbedrag i politikken, og de vil alltid være det, helt til de lærer å finne fram til interessene til den eller den klassen bak alle de moralske, religiøse, politiske og sosiale frasene, erklæringene og løftene. Forkjempere for reformer og forbedringer kommer alltid til å bli lurt av forsvarerne av den gamle ordninga, helt til de innser at hver eneste gamle institusjon, hvor barbarisk og rått den enn kan se ut til å være, blir holdt oppe av kreftene til bestemte herskende klasser. Og det fins bare en måte å knuse motstanden til de klassene på, nemlig å finne, opplyse og organisere – nettopp i det samfunnet som omgir oss – de kreftene som kan, og som følge av den samfunnsmessige stillinga si må, utgjøre den krafta som er i stand til å feie vekk det gamle og skape det nye.”

Ideologien vokser fram i denne kampen. I denne smeltingen av klassekamp, som Perus Kommunistiske Parti sier. Det er en uovervinnelig ideologi, og den kroppsliggjøres av kommunistene. Den konkretiseres gjennom politikken, og fra politikken i organisasjonen. Den ledes av lederskapet og utvikles gjennom tolinjekampen. Den forandrer verden gjennom massearbeidet, der massene politiseres, mobiliseres, organiseres og væpnes, slik at de kan feie vekk imperialismen og skape den nye makta, og utvikle verden fra classesamfunn

til det klasseløse samfunnet; kommunismen.

Til sist er det et avgjørende viktig poeng, slik redaksjonen i tidsskriftet "El Maoista" slår fast, at formann Gonzalo knuste den revisjonistiske oppfattelsen som skilte den organisatoriske oppbyggingen fra dens ideologisk-politiske basis og etablerte prinsippet om ideologisk-politisk-organisatorisk konstruksjon.

De seks aspektene er integrerte, de henger fullstendig sammen, og de beskriver virkeligheten i partikonstruksjonen slik den er – på grunnlag av marxismens kunnskapsteori.